

Ιερά Μητρόπολις Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως
Ευλογημένο Καταφύγιο Ἄξιον Ἐστί
Κατασκηνώση Κοριτσιῶν Δημοτικού – Α΄ Περίοδος

Μακρινίτσα 2014

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής του Καλού Ποιμένα»

Μια ικεσία μου κι ευθύς
θα 'ρθεις σιμά μου να σταθείς.
Φως ιλαρό, χαρά, φρουρά
κρατάς τιμόνι στ' ανοιχτά.

Είσαι ο καλός μας ποιμένας,
μόνον Εσένα ακούμε,
μας νοιάζεσαι έναν-ένα
και στην αυλή Σου θα ζούμε.

Σ' έχουμε ηγέτη δυνατό
η άκρα θυσία για την ποίμνη,
Σε μία γη που αιμορραγεί
σκορπιάς ευλογία, γαλήνη.
Λα, λα, λα, λα, λα

Μια ικεσία μου...

Στης μοναξιάς μου τη δίνη
Σε νοιώθω τόσο κοντά μου.
Της σωτηρίας η Πύλη
πλημμύρα αχτίδες μπροστά μου.

Ουράνιο τόξο στη βροχή,
ολόλαμπρος ήλιος αγάπης.
Σε άρπαγες λύκους θα σταθείς
παλεύεις για μένα, προστάτης.

Μια ικεσία μου...

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής των Γεωργών»

Εγώ θα φύγω, θα ταξιδέψω,
ο άρχοντας λέει κι από σας τί να γυρέψω;
Γι' αυτό τ' αμπέλι κι όλη τη γη μου
τον κόπο να κάνετε σεις, οι εργατικοί μου,
φίλοι καλοί μου!

Πού να φανταστεί πως τον πολύ θερισμό
θα χαλάσει ο εγωισμός
κι ό,τι του ανήκει, σαν πήγε μακριά
το κλέψαν οι δούλοι... αλλά...

... Θα 'ρθει ο καιρός που ο Χριστός θα γυρίσει
και λόγο απ' τους δούλους ξανά θα ζητήσει
δικό Του «τ' αμπέλι», ο κόσμος που ζούμε
οι άνθρωποι, η φύση, η γη κι ο ουρανός!

Το λέει κι η γραφή πως την πέτρα εκείνη
που πέταξαν γι' άχρηστη, βράχος θα γίνει
αυτή θα στηρίξει του κόσμου το «σπίτι»
το λέει ο Χριστός μας δε γίνεται αλλιώς
το είπε ο Χριστός
έτσι είπε ο Χριστός!

Εγώ θα φύγω, θα ταξιδέψω,
ο άρχοντας λέει, κι από σας τί να γυρέψω;
Να σεβαστούμε αυτό που ζούμε
μια μέρα τελειώνει και το αναζητούμε
μήπως το βρούμε...

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής του Πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου»

Στα χρυσά να ζεις μην το θέλεις...
.. η ομορφιά κρυμμένη καλά
στα απλά που ανθίζουνε μες στην καρδιά!

Τα λεφτά δεν φτάνουν καθόλου
για να βρεις ζεστή αγκαλιά
ούτε και των φίλων σου τη συντροφιά!

Φίλε μου αυτό μην το ξεχάσεις
το πορτοφόλι της καρδιάς μην το χάσεις
και τότε απλά να το γνωρίζεις
τον κουμπαρά τ' ουρανού θα γεμίζεις!

Στα απλά να ζεις κάθε μέρα
έτσι απλά σε θέλει ο Χριστός
τόσα απλά ανοίγει και ο Ουρανός...

Η καρδιά δεν ξέρει από μέτρα
και γι' αυτό ούτε τσέπη χώρα
τα καλά ριζώνουν καλά στα «βαθειά»!

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής του Μεγάλου Δείπνου»

Μια γιορτή αρχίζει απόψε
θα 'ναι όλοι εκλεκτοί!
Το τραπέζι περιμένει
μα δεν πάει κανείς εκεί...

Να 'μουν, Θεέ μου, καλεσμένος
έστω και τυχαία
κι αν την πόρτα θα χτυπούσα
ν' άνοιγαν σε μένα!

*«Έλα
άστα όλα κι έλα
μάθε κάθε μέρα να 'ναι Κυριακή!
Έλα
σαν παιδί και γέλα
όπου ειν' η καρδιά σου είναι κι η γιορτή!»*

Σαν γιορτή κι η Λειτουργία
είναι κάθε Κυριακή.
Να γιορτάσω ή να λείψω;
Μήπως θα φανεί ντροπή;

Καλεσμένος... να μην πάω;
Τί να πώ; Δεν ξέρω...
Στη γιορτή χωράνε όλοι
μόνος μου θα μένω;

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής του Τελώνη και του Φαρισαίου»

Στο ιερό ανέβηκε
μια προσευχή να κάνει
και όλους τους κατέκρινε
ευθύνες δεν λαμβάνει.
Στην άλλη άκρη, όμως, μια ψυχή
ιλάσθητι, Θεέ, κραυγάζει.

Άδεια, καρδιά μην έχεις άδεια
ο εγωισμός κομμάτια
και η λάμψη σου στα μάτια θα φαίνεται.
Άδεια δεν θα 'ναι η ψυχή σου
αν η προσευχή σου
στον δρόμο του Τελώνη πορεύεται.

Χριστέ μου, συγγνώμη, ξέρω σε πλήγωσα
Η αγάπη η δική σου δεν έχει σύνορα... ωωω!

Το έλεός Σου έσβησε
τα πάθη τα δικά μου
και όλους μας αγκάλιασες
να ζούμε στην χαρά Σου.
Χριστέ μου, δώσε δύναμη πολλή
να μένουμε πάντα κοντά Σου.

Άδεια, καρδιά μην έχεις άδεια...

Χριστέ μου, συγγνώμη, ξέρω σε πλήγωσα...

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής του Καλού Σαμαρείτη»

Παραβολή θα πει ιστορία
απ' τη ζωή φωτογραφία
να βλέπεις, να θυμάσαι
πώς σε θέλει ο Θεός και πάντα έτσι να 'σαι!

Σαν τον Πατέρα ν' αγκαλιάσεις
και το τάλαντο μη χάσεις
το Φως να μην το κρύψεις
στην «καλή σπορά» σα γεωργός να σκύψεις.

Αν ποτέ φτάσεις
στης αγάπης τα σύνορα
κι απ' την καρδιά σου πρέπει
εσύ να δώσεις
να μη βιαστείς να φύγεις
όσο πιο γρήγορα
αν Σαμαρείτης καλός
το θες να νοιώσεις!

Στην ερημιά είχε βρει τον πόνο
Και πληγωμένο, αλλά και μόνο.
Γονατιστός, το τραύμα δένει
κάπου ασφαλή τον άνθρωπο πηγαίνει.

Κι απ' τη στιγμή που ο Σαμαρείτης
μοναχικός του καλού σπουργίτης
την έχθρα ξεπερνάει
και κανένας δεν πονάει...

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής του Σπορέα»

Παιδί της πόλης έγινα
δεν ξέρω τις εικόνες
που κάποτε ζωγράφιζαν
στη φύση τους χειμώνες.
Ούτε ήλιο ούτε τη σπορά
δεν ξέρω πώς είναι αυτή η χαρά.

Μα μέσα μου εδώ
Τα λόγια που ακούω
Σα σπόρο της γης
που μου ρίχνει ο Θεός στην ψυχή
κρατώ κι αγαπώ και στα αγκάθια δε ρίχνω
και θα ανθίσει στη ζωή μου
θα ανθίσει μια στιγμή!

Στο Καταφύγιο το 'μαθα
το πώς να περιμένω
να 'ρθει στο φως ό,τι στη γη
είναι καλά κρυμμένο
κι απ' το σκοτάδι προς το φως
ν' αναστηθεί!

Μα μέσα μου εδώ...

Δεν έχει τόπο πιο καλό
στην πίστη να ριζώσεις!

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής των Δέκα Παρθένων»

Έχει «σκοτεινιάσει» έτσι ήταν γραμμένο...
κι όλοι καρτερούνε θαύμα ξεχασμένο...
Σαν θα 'ρθει ο Χριστός
θα 'χω τάχα φώς
ή όχι;

Πόσο ο κόσμος θα ζει δίχως φρένα;
Πόσο θα τρέχω από πίσω κι εγώ;
Τόσα πολλά στο μυαλό στριμωγμένα...
... που 'ναι ο Χριστός, που 'ναι ο Χριστός;

Όταν θα βάλω το πόδι στα φρένα
όταν θα αφήσω το γκάζι κι εγώ
τότε ίσως βρω της ζωής τα «χαμένα»
να 'ναι ο Χριστός;
να 'ναι ο Χριστός;

Να 'ναι μες τη νύχτα να 'ρθει και για μένα
να 'ρθει και να ανάψει όλα τα σβησμένα...
Φως κι εγώ να δίνω
έστω τόσο λίγο
πάλι...

Πόσο ο κόσμος θα ζει δίχως φρένα;...

Όταν θα βάλω στο πόδι τα φρένα...

Τώρα θα βάλω το πόδι στα φρένα
τώρα θα αφήσω το γκάζι κι εγώ
να βρω κι 'γω της ζωής τα «χαμένα»...
... να κι ο Χριστός!
να κι ο Χριστός!

Τώρα ήρθε ο Χριστός
κι όλα μες στο Φως λάμπουν!

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής των Ταλάντων»

Τα δώρα αγαπώ, σαν παιδί συνηθίζω
με δώρα μεγάλα, καλά κι ακριβά...
Τα δώρα μου 'μαθαν δεν χαρίζονται πίσω
με τέτοια μεγάλωσα κι εγώ γνωμικά!

Εμένα,
ξένο μου μοιάζει να αφήσω
τα δώρα κρυμμένα χωρίς συντροφιά...
Για μένα
τα δώρα αφορμή να ξυπνήσω
παιχνίδια να αρχίσω με τ' άλλα παιδιά!

Κι αν δώρα πολλά τόσα χρόνια γεμίζω
κανένα δεν φτάνει τη χαρά του Ουρανού.
Εκείνα στη βάπτιση που δέχτηκα πίσω
«Σημάδια», να αρχίσω σαν παιδί του Θεού!

Ύμνος της ομάδας «Της Παραβολής του Σπλαχνικού Πατέρα»

Ή με τα μάτια
 ονειρεύομαι τα ξένα
ή αυτός ο ξένος
 ίσια περπατάει σε μένα
και μου θυμίζει του παιδιού μου
 αυτό το βήμα
που σαν πατέρας πήρα
 πήρα την πρώτη χαρά.

Απ' το σεντούκι φέρτε την στολή του
και δαχτυλίδι που 'χει την μορφή του
όσο πιο γρήγορα για να θυμίσει
τον γιο μου που 'χε τότε πίσω αφήσει.

Ένα τραπέζι όλους να χωράει
ό, τι στερήθηκε, με μας να φάει
το κουρασμένο γύρισε παιδί μου
και σαν παιδί χοροπηδάει η ψυχή μου.

Όχι,
κάθε στιγμή που ένα παιδί
γυρίζει πλάτη στον Πατέρα
μοιάζει τέλος της γης αλλά,
ίσως αυτή να ν' η στιγμή
που ξεκινά η επιστροφή.

